

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 279/2020-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 1 a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základných práv podľa čl. 20 a čl. 21 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru Organizácie spojených národov o právach osôb so zdravotným postihnutím rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Sa 4/2017 z 8. septembra 2017 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžsk 1/2018 z 29. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2 čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 1 a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základných práv podľa čl. 20 a čl. 21 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru Organizácie spojených národov o právach osôb so zdravotným postihnutím (ďalej len „dohovor OSN“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Sa 4/2017 z 8. septembra 2017 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžsk 1/2018 z 29. mája 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ (žalobca) sa žalobou v správnom súdnictve domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava sp. zn. UPS/US6/SSVODPPKPC1/SOC/2016/11538 z 5. decembra 2016 (ďalej len „orgán verejnej správy“), ktorým potvrdilo rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice sp. zn. KE1/OPPNKŤZPaPČ/SOC/2016/119409-0019 z 8. augusta 2016, ktorým sťažovateľovi ako fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím majúcej kvôli vysokej amputácii pravej dolnej končatiny pre diabetickú gangrénu určenú mieru funkčnej poruchy 60 % nepriznal peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou z dôvodu, že pre účely zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o peňažných príspevkoch“) má sťažovateľ vyšší príjem ako päťnásobok sumy životného minima pre jednu plnoletú osobu podľa osobitného zákona, t. j. zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o životnom minime“) a že vlastní majetok presahujúci hodnotu 39 833 €. Sťažovateľ v žalobe namietal výlučne nesúlad rozhodnutia orgánu verejnej správy s čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN, podľa ktorého zmluvné strany uznávajú, že všetky osoby sú si rovné pred zákonom a podľa zákona a majú nárok na rovnakú ochranu a na rovnaký úžitok zo zákona bez akejkoľvek diskriminácie, tvrdiac, že dohovor OSN neumožňuje zmluvnému štátu vylúčiť z práva na výhody zo zákona určitú skupinu osôb, keďže zakotvuje nárok na rovnaký úžitok zo zákona pre každú zdravotne postihnutú osobu. Kvôli diskriminácii z dôvodu príjmu sťažovateľa a hodnoty jeho majetku sťažovateľ navrhol konanie prerušiť a vec predložiť ústavnému súdu na rozhodnutie o súlade ustanovení § 41 ods. 12, § 18 ods. 16 a § 18 ods. 18 zákona o peňažných príspevkoch s čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol s tým, že podľa jeho názoru sú uvedené ustanovenia zákona o peňažných príspevkoch v súlade s čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN. Žalobca, ako aj všetky ostatné osoby, na ktoré sa aplikuje zákon o peňažných príspevkoch, sú posudzované rovnako, majú rovnaký nárok na svoju ochranu a požívajú rovnaký úžitok zo zákona, bez diskriminácie, či už ide o sťažovateľom tvrdený vyšší príjem alebo majetok v porovnaní s inými jednotlivcami Slovenskej republiky. Sťažovateľ neuviedol a ani krajskému súdu z vlastnej činnosti nie je známy ani jeden taký prípad, v ktorom by orgán verejnej správy postupoval inak ako v sťažovateľovom prípade. Sťažovateľom citované všeobecné právne závery z rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu, v ktorých ide o celkom iné skutkové prípady a právne závery, bez toho, aby ich sťažovateľ stotožnil so svojím prípadom, nepostačuje.

3.1 Krajský súd zároveň správnu žalobu sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú. Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie orgánu verejnej správy je v súlade s čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN, pretože sťažovateľ bol posudzovaný podľa zákona o peňažných príspevkoch rovnako ako ostatné zdravotne postihnuté osoby, bola mu poskytnutá rovnaká

ochrana zo zákona ako iným zdravotne postihnutým osobám. Ak sťažovateľ nesplnil podmienky stanovené v § 18 ods. 16 a 18 zákona o peňažných príspevkoch v spojení s prílohou č. 13 zákona o peňažných príspevkoch, nemohol mu byť priznaný ani príspevok na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou.

4. Najvyšší súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa, v ktorej opätovne namietol svoju diskrimináciu, ako aj návrh sťažovateľa na prerušenie konania a na predloženie veci ústavnému súdu, napadnutým rozsudkom zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd konštatoval, že z ústavného hľadiska možno danú problematiku subsumovať pod kategóriu základných práv a slobôd druhej kategórie, ktoré sú z hľadiska slovenského ústavného práva zaradené v piatom oddiele druhej hlavy ústavy nazvanom Hospodárske, sociálne a kultúrne práva, ktoré vyžadujú skôr intervenciu štátu než jeho zdržanie sa (oproti základným právam a slobodám generácie prvej), a to na účel zabezpečenia (v kontexte prejednávaného prípadu) predovšetkým materiálnej stránky jednotlivca. Cieľom zákona o peňažných príspevkoch je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti, za podmienok a v oblastiach ustanovených týmto zákonom. Postupom a pravidlami plynúcimi z tohto zákona sa predovšetkým kompenzujú sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia, teda zmiernujú sa sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia formou poskytovania peňažných príspevkov na kompenzáciu podľa tohto zákona alebo poskytovaním sociálnych služieb podľa osobitného predpisu (zákona č. 305/2005 Z. z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) s tým, že za sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia je nutné v zmysle platnej legislatívy považovať znevýhodnenie, ktoré má fyzická osoba z dôvodu jej ťažkého zdravotného postihnutia v porovnaní s fyzickou osobou bez zdravotného postihnutia rovnakého veku, pohlavia a za rovnakých podmienok a ktoré nie je schopná z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia prekonať sama.

4.1 Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že sťažovateľ v pozícii žiadateľa na osobitnom a predpísanom tlačive z 8. apríla 2016 vyhlásil, že vlastní majetok v hodnote presahujúcej 39 833 €. Zároveň na základe dokladov predložených sťažovateľom, resp.

doložených do spisu na dožiadanie správneho orgánu bolo preukázané, že príjem sťažovateľa za rok 2015 činil spolu 37 269,12 €; takto zistený príjem pozostával z invalidného dôchodku, nemocenských dávok (za obdobie od 1. januára 2015 do 31. januára 2015), príplatku za výkon funkcie prokurátora a čistého príjmu za rok 2015. Vzhľadom na tieto zistené skutočnosti aj podľa názoru najvyššieho súdu bol správny postup správnych orgánov, keď nevyhoveli žiadosti sťažovateľa a peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou mu nepriznali. Výška príjmu sťažovateľa aj hodnota jeho majetku mu objektívne umožňuje, aby si dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia vykompenzoval z vlastných finančných zdrojov. Znevýhodnenie, ktoré v oblasti mobility skutočne má, dokáže (i napriek svojmu skutočne ťažkému zdravotnému postihnutiu) prekonať vlastnou zásluhou a vlastným pričinením. Sťažovateľ nie je v situácii hmotnej ani sociálnej núdze, čo v konečnom dôsledku ani sám nenamietal. Sťažovateľ nerozporoval spôsob výpočtu jeho príjmu na účely konania o peňažnom príspevku na kúpu osobného motorového vozidla a ani vyhodnotenie výšky hodnoty majetku, ktorý vlastní. Nemal teda výhrady k záveru správnych orgánov, že jeho priemerný mesačný príjem v roku 2015 bol vyšší ako päťnásobok sumy životného minima, a ani k záveru, že vlastní majetok v hodnote prevyšujúcej 39 833 €.

4.2 Najvyšší súd k namietanej diskriminácii sťažovateľa uviedol, že zákonodarca ako jednu z podmienok na priznanie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla stanovuje limit – nastavenie stropu (výšky) príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, nad ktorý už nie je možné objektívne konštatovať, že peňažný príspevok bude náležite plniť svoju esenciálnu kompenzačnú funkciu (prejav ekonomickej a sociálnej politiky štátu). Týmto spôsobom však štát v žiadnom prípade nezasahuje do ochrany a postavenia osôb so zdravotným postihnutím. Práve naopak, preberá na seba pozitívny záväzok vo vzťahu k občanom s ťažkým zdravotným postihnutím, a to v rozsahu, ktorý je prijateľný z hľadiska dlhodobej udržateľnosti, keďže by bolo neúnosné, aby štát na základe univerzálnej a absolútnej solidarity garantoval poskytovanie peňažných príspevkov, prípadne ďalších výhod plynúcich z tohto zákona v absolútne všetkých prípadoch, t. j. systémom „každému a vo všetkom“. V tejto súvislosti možno poukázať i na čl. 13 bod 1 Európskej sociálnej charty, podľa ktorého na zabezpečenie účinného výkonu práva na sociálnu a lekársku pomoc sa zmluvné strany zaväzujú zabezpečiť, aby sa

ktorejkoľvek osobe bez dostačujúcich finančných prostriedkov, ktorá nie je schopná si ich zabezpečiť či už vlastným úsilím alebo z iných zdrojov, najmä dávkami zo systému sociálneho zabezpečenia, poskytla primeraná pomoc a v prípade choroby nevyhnutná starostlivosť, ktorú si jej stav vyžaduje. V danom prípade nebolo preukázané a sťažovateľ ani nenamietal, že by správne orgány rozhodujúce o priznaní peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla rozhodovali vo veci sťažovateľa vzhľadom na jeho pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie (napríklad zdravotné postihnutie) odlišne, ako rozhodovali o žiadostiach iných žiadateľov o peňažný príspevok tohto typu, ktorí boli vzhľadom na ich ťažké zdravotné postihnutie v identickej situácii (t. j. že by títo iní žiadatelia mali rovnaké zdravotné postihnutie, rovnakú mieru zdravotného postihnutia, rovnaké ekonomické zázemie, poberali rovnaké dávky, mali obdobné sociálne zázemie, vo veci by boli vypracované obdobné odborné posudky a podobne, a na rozdiel od sťažovateľa im bol priznaný peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla). Z uvedených dôvodov najvyšší súd nemohol prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že v danej veci bolo vo vzťahu k jeho osobe rozhodnuté diskriminačne, a tým aj v rozpore s čl. 14 dohovoru prípadne s čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN. Namietaná diskriminácia sa nedotýkala sťažovateľa ako fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ale výlučne ako fyzickej osoby s vyšším príjmom, resp. majetkom vyššej hodnoty, než ktorú určuje zákon o peňažných príspevkoch na priznanie príspevku na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou. Pokiaľ sťažovateľ v kasačnej sťažnosti citoval právne závery z rozsudkov ESLP, Súdneho dvora Európskej únie, ako aj ústavného súdu, tieto boli buď tak všeobecného charakteru, ktoré by bolo možné aplikovať skoro na každú prejednávajúcu vec bez reálnej a konkrétnej založenej vzťahu k nej, alebo v nich išlo o celkom iné skutkové prípady a právne závery s tým, že žalobca ich nestotožnil so svojím prípadom v danej veci.

4.3 Najvyšší súd nepovažoval za dôvodné konanie prerušiť a predložiť vec ústavnému súdu, keďže žalobný bod, ako aj dôvody prezentované sťažovateľom a podľa neho odôvodňujúce prerušenie konania splývajú, resp. vychádzajú z toho istého právneho základu, preto návrh sťažovateľa zamietol.

5. S uvedenými závermi krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc argumenty, ktoré vzniesol v konaní pred všeobecnými súdmi v ústavnej sťažnosti, krajskému súdu vytýka, že sa nezaoberal jeho námietkou, že mu bol upretý nárok na rovnaký úžitok zo zákona o peňažných príspevkoch bez akejkoľvek diskriminácie, preto považuje rozsudok krajského súdu za arbitrárny. S poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“), podľa ktorého žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo, sťažovateľ namieta, že orgán verejnej správy v správnom súdnom konaní nepreukázal, že v danej veci postupoval proti sťažovateľovi nediskriminačne. Situáciu sťažovateľa nenapravil ani najvyšší súd, ktorý v arbitrárnom rozsudku o kasačnej sťažnosti sťažovateľa uviedol komplexnejšie dôvody svojho rozhodnutia ako krajský súd. Takýto postup zo strany všeobecných súdov predstavuje podľa názoru sťažovateľa porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5.1 Sťažovateľ ďalej uvádza, že zákon o peňažných príspevkoch nepriznáva osobám s ťažkým zdravotným postihnutím s vyšším príjmom a majetkom nárok na rovnaký úžitok zo zákona ako osobám s nižším príjmom a majetkom. Keďže vyšší príjem a majetok nepredstavuje rozdiel takého druhu a takej závažnosti, aby odôvodňoval nerovnaké zaobchádzanie, došlo podľa názoru sťažovateľa zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu k porušeniu jeho práva na rovnaký úžitok zo zákona bez akejkoľvek diskriminácie upraveného v čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN, v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 20 ústavy, v čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu a v čl. 20 a čl. 21 ods. 1 charty. V tejto súvislosti poukazuje na judikatúru ústavného súdu, EŠLP a Súdneho dvora Európskej únie.

5.2 Okrem uvedeného mal najvyšší súd porušiť aj základné právo sťažovateľa na verejné vyhlásenie rozsudku zaručené v čl. 142 ods. 3 ústavy, základné právo podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

keď sťažovateľovi na základe požiadavky uvedenej v kasačnej sťažnosti neoznámil termín vyhlásenia rozsudku na jeho e-mailovú adresu.

5.3 Sťažovateľ napokon uvádza, že v konaniach pred krajským súdom aj najvyšším súdom navrhoval ich prerušenie a predloženie veci ústavnému súdu na rozhodnutie o súlade viacerých ustanovení zákona o peňažných príspevkoch s čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN, čo však všeobecné súdy zamietli. Sťažovateľ je toho názoru, že nepredloženie veci ústavnému súdu v danom prípade ovplyvnilo konečné rozhodnutie vo veci, preto neprerúšením konania došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5.4 Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 142 ods. 3 ústavy, základných práv sťažovateľa podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 1 a čl. 3 ods. 1 listiny, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základných práv podľa čl. 20 a čl. 21 ods. 1 charty a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Sa 4/2017 z 8. septembra 2017 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžsk 1/2018 z 29. mája 2019, aby napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a aby sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd

vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

12. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

13. Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

14. Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

15. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

16. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

17. Podľa čl. 142 ods. 3 ústavy rozsudky sa vyhlasujú v mene Slovenskej republiky a vždy verejne.

18. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

21. Podľa čl. 1 listiny ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s listinou.

22. Podľa čl. 3 ods. 1 listiny v ústave Českej republiky a v ústave Slovenskej republiky možno základné práva a slobody rozšíriť nad mieru upravenú listinou.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

24. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

25. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

26. Podľa čl. 20 charty pred zákonom sú si všetci rovní.

27. Podľa čl. 21 ods. 1 charty zakazuje sa akákoľvek diskriminácia najmä z dôvodu pohlavia, rasy, farby pleti, etnického alebo sociálneho pôvodu, genetických vlastností, jazyka, náboženstva alebo viery, politického alebo iného zmýšľania, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, narodenia, zdravotného postihnutia, veku alebo sexuálnej orientácie.

28. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN zmluvné strany uznávajú, že všetky osoby sú si rovné pred zákonom a podľa zákona a majú nárok na rovnakú ochranu a na rovnaký úžitok zo zákona bez akejkoľvek diskriminácie.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

29. Predmetnom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 142 ods. 3 ústavy, základných práv sťažovateľa podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 1 a čl. 3 ods. 1 listiny, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základných práv podľa čl. 20 a čl. 21 ods. 1 charty a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Sa 4/2017 z 8. septembra 2017 (body 3 a 3.1) a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžsk 1/2018 z 29. mája 2019 (body 4 až 4.3).

III. 1 K namietanému porušeniu čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, základných práv sťažovateľa podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1

a čl. 14 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN napadnutým rozsudkom krajského súdu

30. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

31. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu bol príslušný najvyšší súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, základných práv sťažovateľa podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III. 2 K namietanému porušeniu čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 142 ods. 3 ústavy, základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

32. Ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd, zaručuje čl. 46 ods. 2 ústavy. Obhájiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej

správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 6 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

33. Aj judikatúra EŠLP vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok EŠLP vo veci *Van Hurk v. Holandsko* z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním

a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok EŠLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok EŠLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

34. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

35. V danom prípade najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodoval o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Sa 4/2017 z 8. septembra 2017 vydanému v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (bod 2). Podstatným pritom bolo zodpovedanie otázok, či sťažovateľ ako fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím majúca kvôli vysokej amputácii pravej dolnej končatiny pre diabetickú gangrénu určenú mieru funkčnej poruchy 60 % splnil zákonné podmienky na priznanie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou podľa zákona o peňažných príspevkoch v spojení so zákonom o životnom minime a či v dôsledku negatívneho rozhodnutia orgánu verejnej správy došlo

k diskriminácii sťažovateľa z dôvodu jeho príjmu a majetku oproti iným fyzickým osobám s ťažkým zdravotným postihnutím s nižším príjmom a majetkom.

36. Podľa § 34 ods. 1 zákona o peňažných príspevkoch fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, možno poskytnúť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla.

37. Podľa § 18 ods. 8 prvej vety zákona o peňažných príspevkoch príjem na účely poskytovania peňažných príspevkov na kompenzáciu sa zisťuje ako priemerný mesačný príjem za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, v ktorom fyzická osoba požiadala o peňažný príspevok na kompenzáciu.

38. Podľa § 18 ods. 16 zákona o peňažných príspevkoch hranice príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím na poskytovanie peňažného príspevku na kompenzáciu sú ustanovené v prílohách č. 10 až 14. Skutočnosti na určenie výšky peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou upravuje príloha č. 13.

39. Podľa § 41 ods. 12 zákona o peňažných príspevkoch ak hodnota majetku fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím je vyššia ako 39 833 eur, peňažný príspevok na kompenzáciu sa neposkytne alebo sa odníme a zastaví sa jeho výplata.

40. V danom prípade nebolo sporné, že sťažovateľ vzhľadom na jeho príjem a majetok zákonné podmienky na priznanie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou podľa zákona o peňažných príspevkoch v spojení so zákonom o životnom minime nesplnil.

41. Arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zakladajúca porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má podľa názoru sťažovateľa spočívať v jeho diskriminácii z dôvodu

vyššieho príjmu a majetku oproti iným fyzickým osobám s ťažkým zdravotným postihnutím s nižším príjmom a majetkom.

42. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že o skutkovo a právne obdobnej veci sťažovateľa týkajúcej sa nepriznania mu peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov na diétne stravovanie orgánom verejnej správy už rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 229/2019-34 zo 4. júna 2019, v ktorom konštatoval, že „nastavenie stropu (výšky) príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, nad ktorý už nie je možné objektívne konštatovať, že peňažný príspevok bude náležite plniť svoju nosnú kompenzačnú funkciu, pretože potenciálny adresát preukázateľne disponuje takým príjmom, z ktorého sa vie v tomto ohľade zabezpečiť sám, nemožno bez ďalšieho chápať ako diskrimináciu tých osôb, ktoré sú zdravotne ťažko postihnuté, no dosahujú vyšší príjem (resp. majú dostatočný majetok)“.

43. Na uvedenom závere ústavný súd zotrváva a v podrobnostiach na uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 229/2019-34 zo 4. júna 2019 odkazuje.

44. Ústavný súd pripomína, že zásady uvedené v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v súhrne vyjadrujú podstatu základných práv ako prirodzených práv človeka a majú univerzálny charakter. Sú to ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vzhľadom na tieto znaky nemôžu byť zásadne priamo aplikovateľné v individuálnych záležitostiach (I. ÚS 59/97, mutatis mutandis II. ÚS 8/97, PL. ÚS 14/98).

45. Podľa § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona na konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa vzťahuje Civilný sporový poriadok a nie Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“).

46. Rozhodovanie súdu v rámci správneho súdnictva nemožno považovať za antidiskriminačný spor. V konaní v rámci správneho súdnictva nemôže ani teoreticky dôjsť k prechodu dôkazného bremena na žalovanú stranu, ako to antidiskriminačný zákon

predpokladá v sporových konaniach, v ktorých prebieha dokazovanie na ustálenie skutkového stavu.

47. Z uvedeného dôvodu nie je námietka sťažovateľa týkajúca sa prenosu dôkazného bremena na orgán verejnej správy spôsobilá spochybnit' ústavnú udržateľnosť záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

48. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj to, že mu najvyšší súd neoznámil termín verejného vyhlásenia rozsudku na jeho e-mailovú adresu, avšak nespochybnil skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol vyhlásený verejne, a ani skutočnosť, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom o jeho kasačnej sťažnosti rozhodol, t. j. že vo veci konal. Za týchto okolností ústavný súd samotné neoznámenie termínu verejného vyhlásenia rozsudku na e-mailovú adresu sťažovateľa zo strany najvyššieho súdu nepovažuje za pochybenie dosahujúce takú ústavnoprávnu intenzitu, ktorá odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

49. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že najvyšší súd (a krajský súd) neprerušil konanie a nepredložil vec ústavnému súdu, ústavný súd dopĺňa, že podľa § 100 ods. 1 písm. b) SSP strana v konaní nemá právny nárok, aby konajúce súdy vyhovelí jej návrhu na prerušenie konania. K záveru o potrebe prerušenia súdneho konania musí dôjsť samotný konajúci súd, ktorý by v takomto prípade rozhodol o prerušení konania aj bez návrhu.

50. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku dospel k záveru, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na skutkový stav zistený orgánom verejnej správy, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa. V danom

prípade nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľ v konaní pred orgánom verejnej správy nemal možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať také dôkazy, ktoré by sa z hľadiska záverov najvyššieho súdu javili ako právne významné pre zrušenie rozsudku krajského súdu.

51. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

52. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa námietky porušenia čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 142 ods. 3 ústavy, základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru OSN napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

53. „Ustanovenie čl. 20 ods. 1 ústavy nie je právnym základom oprávňujúcim osobu na pridelenie majetku od štátu. Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95) Právny názor ústavného súdu, ktorým sa účel ochrany vlastníka podľa čl. 20 ústavy identifikuje s osobou, ktorá naozaj je vlastníkom,

a nie aj s tými, ktorí sa usilujú o nadobudnutie vlastníctva, je konformný s právnym názorom ESĽP, podľa ktorého vlastnícke právo zaručené čl. 1 dodatkového protokolu nezahŕňa právo nadobudnúť majetok (Marckx Case, séria A, 1979,č. 31; Van der Musselle Case, séria A, 1983, č. 70).

54. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

III.4 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

55. Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy sú súčasťou základných princípov ústavy a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy (m. m. II. ÚS 821/00, I. ÚS 176/07I. ÚS 485/2010). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.5 K namietanému porušeniu čl. 1 a čl. 3 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

56. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľa *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, keďže vo vzťahu k uvedeným článkom listiny neuviedol žiadne ústavne relevantné námietky.

III.6 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 a čl. 21 ods. 1 charty napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

57. Ustanovenia charty sa vzťahujú na členské štáty len vtedy, ak ich vnútroštátne orgány aplikujú právo Európskej únie. Ústavný súd konštatuje, že v konaní v rámci správneho súdnictva, ktoré bolo ukončené napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, sa neaplikuje právo Európskej únie, a teda ani charta nie je v tomto prípade aplikovateľná. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

58. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu